

Arrest

nr. 125 860 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 januari 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(.

naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 13.01.2014 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 13.01.2014 blijkt overigens dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds genomen werden in Hongarije op 08.01.2014.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 17.01.2014 en stelde daarbij Syrië verlaten te hebben in september 2013 en naar Turkije gereisd te zijn, waar hij ongeveer vier maanden zou verbleven hebben. De betrokkene stelt vervolgens naar Hongarije gereisd te zijn, waar hij op 29.12.2013 zou aangekomen zijn. De betrokkene stelt dat hij daar werd tegengehouden door de politie, maar dat hij op 30.12.2013 opnieuw werd vrijgelaten. De betrokkene zou vervolgens nog tot 10.01.2014 op een onbekende plaats verbleven hebben en zou tenslotte naar België gereisd zijn, waar hij op 13.01.2014 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij zijn gehoor aan dat hij in Hongarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten nemen, maar dat hij er geen asielaanvraag heeft ingediend.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 24.01.2014 een verzoek tot overname gericht aan de Hongaarse instanties, op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013.

Dit verzoek werd op 29.01.2014 door de Hongaarse instanties ingewilligd, op grond van artikel 18(1) b van de Verordening 604/2013.

Dit impliceert dat de betrokkene in Hongarije, in tegenstelling tot zijn verklaring, wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend. Uit het Eurodacverslag dd. 06.03.2014 blijkt desalniettemin dat de asielaanvraag van de betrokkene pas op 20.01.2014 in Eurodac geregistreerd werd.

Gedurende het gehoor dd. 17.01.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde daarbij dat hij in Damascus gehoord had dat België de mensenrechten respecteert en dat er in België een grote Koerdische gemeenschap woont. De betrokkene gaf tevens aan dat er geen reden is om terug te keren naar Hongarije. De betrokkene stelt immers Syrië verlaten te hebben om naar België te komen en hij niet naar Hongarije kan terugkeren, aangezien hij er geen familie heeft, in tegenstelling tot in België. Anderzijds stelde de betrokkene in Hongarije geen problemen wat betreft opvang of behandeling gekend te hebben.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze met betrekking tot het land waar hij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

In de Verordening 604/2013 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De loutere vermelding van de betrokkene dat hij naar België gekomen is omdat hij zou vernomen hebben dat België de mensenrechten respecteert en in België een grote Koerdische gemeenschap woont, is in dit opzicht dan ook onvoldoende.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat binnen de EU enkel België een democratisch land is en de mensenrechten respecteert en dat het

Hongarije niet democratisch is en de mensenrechten niet respecteert. Betrokkene baseert deze verklaring bovendien op wat hij heeft horen zeggen van andere mensen. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien uitte de betrokkene bij zijn gehoor geen vrees ten overstaan van de Hongaarse instanties; hij maakte evenmin melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die doen besluiten dat de betrokkene door overdracht aan Noorwegen in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde bij zijn gehoor immers expliciet dat hij in Hongarije geen problemen kende met betrekking tot opvang of behandeling.

Waar de betrokkene stelt dat er voor hem geen reden is om terug te keren naar Hongarije, aangezien hij daar geen familie heeft, in tegenstelling tot in België, waar zijn neef en een achternicht zouden verblijven, merken we op dat 9 en 10 van Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat legt, waar een gezinslid van de asielzoeker als (erkend) vluchteling of kandidaatvluchteling verblijft. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat de broer van betrokkene, in de zin van artikel 2 van de Verordening 343/2003 niet als gezinslid kan worden beschouwd.

We wijzen er verder ook op dat de betrokkene in dit kader ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen hem en zijn neef en achternicht een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn neef en achternicht noodzakelijk maakt, zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.

We merken op dat Hongarije het overnameverzoek dd. 24.01.2014 inwilligde op grond van artikel 18(1) b van de Verordening 604/2014. Dit impliceert dat de Hongaarse instanties de beoordeling van het asielverzoek van betrokkene kunnen hervatten of dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

We verwijzen in dit kader tevens naar de onafhankelijke beroepsinstanties die Hongarije kent, en de mogelijkheid van de betrokkene om zich hierop te beroepen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit rapporten (Dublin II Regulation- National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation; Grusa Matevzic, Hungarian Helsinki Committee, October 2012 - UNHCR - Hungary as a country of asylum - april 2012 - EMN Focussed Study 2013 - The Organisation of Reception Facilities for Asylum Seekers in different Member States,) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Hongarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van beide rapporten werd als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

De betrokkene stelde bij zijn gehoor dat een aantal van zijn familieleden (in casu zijn zus, enkele neven, nichten en achterneven) reeds in Europa verblijven.

Gevraagd naar zijn gezondheidsproblemen, stelde de betrokkene geen specifieke problemen te hebben. Ook na zijn gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Uit een schrijven van de dienst vreemdelingenzaken ontvangen op 14 mei 2014 blijkt dat verzoekende partij gerepatriëerd werd naar Hongarije. Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gevraagd naar het belang. Zij stelt geen belang meer te hebben tegen het bevel om het grondgebied te verlaten maar wel nog wat betreft de beslissing houdende de weigering van verblijf.

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering heeft gekregen en de verzoekende partij stelt geen belang meer te hebben tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook nu uit de hiernavolgende bespreking blijkt dat er geen hogere rechtsnorm geschonden is, is het beroep onontvankelijk in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 van de verordening (EU) nr. 604/2013, van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2, 3 en 8 EVRM alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordeelingsfout.

Verzoekende partij betoogt dat verordening nr. 604/2013 op haar zaak van toepassing is. Zij citeert artikel 7 van voornoemde verordening en betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar familie legaal in België verblijft. Daarenboven heeft men onvoldoende inhoudelijke toetsing gedaan naar haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Hongarije. Zij meent ongelijk behandeld te worden met EU-burgers die wel de mogelijkheid hebben een asielaanvraag in België in te dienen. Voor derdelanders is er gevaar in Hongarije. Zij meent dat niet gemotiveerd wordt waarom haar

asielaanvraag niet in België kan behandeld worden. Zij stelt te vrezen voor chainrepatriëring zoals bevestigd in diverse mensenrechtenrapporten. Haar persoonlijke situatie werd niet correct onderzocht.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en naar artikel 18(1)b van de verordening nr. 604/2013 en motiveert zij dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij meent vooreerst dat een schending van artikel 7 van de verordening nr. 604/2013 en artikel 8 EVRM voorligt omdat geen rekening gehouden werd met het feit dat zij familie heeft die legaal in België verblijft.

3.4. Artikel 7.3 van voornoemde verordening bepaalt als volgt :

« Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker. »

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij gewag maakte van een achternicht en een neef die in België legaal verblijven. Evenwel blijkt dat artikel 8 van de voornoemde verordening niet op verzoekende partij van toepassing is daar de verzoekende partij geen minderjarige betreft, dat ook artikel 10 van voornoemde verordening niet van toepassing is daar noch de achternicht, noch de neef van de verzoekende partij als gezinslid in de zin van voornoemde verordening kan beschouwd worden, gelet op de definitie van "gezinsleden" in artikel 2 van voornoemde verordening. Evenmin kan uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de gegevens van het administratief dossier afgeleid worden dat zij afhankelijk is van familie in België of omgekeerd, zodat zij evenmin valt onder toepassing van artikel 16 van voormelde verordening. De gemachtigde heeft dan ook niet kennelijk onredelijk en zonder miskenning van voorgaande bepalingen geoordeeld dat : *"Waar de betrokkene stelt dat er voor hem geen reden is om terug te keren naar Hongarije, aangezien hij daar geen familie heeft, in tegenstelling tot in België, waar zijn neef en een achternicht zouden verblijven, merken we op dat 9 en 10 van Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat legt, waar een gezinslid van de asielzoeker als (erkend) vluchteling of*

kandidaat-vluchteling verblijft. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat de broer van betrokkene, in de zin van artikel 2 van de Verordening 343/2003 niet als gezinslid kan worden beschouwd.

We wijzen er verder ook op dat de betrokkene in dit kader ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen hem en zijn neef en achternicht een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn neef en achternicht noodzakelijk maakt, zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.(..)"

De verzoekende partij kan aldus geenszins gevolgd worden waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat er familie van haar in België verblijft. Zij maakt voor het overige niet aannemelijk dat de bevindingen dienaangaande van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zijn.

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond door andere elementen dan loutere affectieve banden.

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit enige vorm van afhankelijkheid blijkt ten aanzien van haar familie in België.

Uit het administratief dossier noch uit de verzoekende partij haar verklaringen ter zake blijkt dat verzoekende partij afhankelijk is van de in België aanwezige familieleden.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet weerhouden worden.

3.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Hongarije is nagegaan en gemotiveerd heeft waarom er geen schending van artikel 3 EVRM voorligt. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat hieromtrent niet gemotiveerd is. Inderdaad blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen problemen in Hongarije gekend heeft wat betreft opvang of behandeling. Door thans in het verzoekschrift te betogen dat Hongarije een democratisch land is voor EU-burgers maar niet voor derdelanders en zij het slachtoffer zal worden van chainrepatriëring maakt zij niet aannemelijk dat de bevindingen van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zijn en dat zij bij terugkeer naar Hongarije een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij haalt een artikel aan "*Asielzoekers behandeld als criminelen in Hongarije*" van 25 april 2012 waarin gesteld wordt dat een groot deel van vluchtelingen en asielzoekers in Hongarije in belabberde omstandigheden terecht komen en dat er ook vluchtelingen worden doorgestuurd naar derde landen zonder interview. Verder wordt gewag gemaakt van onmenselijke omstandigheden in de gesloten centra alsook van xenofobie. De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van meer recente en veel uitvoeriger bronnen die zich in het administratief dossier bevinden en waaruit niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar Hongarije verzoekende partij dreigt te onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.7. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II (III)-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot verwijzingen naar een artikel dat melding maakt van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “*systemic flaws*”, Franstalige versie: “*défaillances systémiques*”).

Er is in het geval van verzoeker dan ook geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Hongarije.

Daarenboven wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij ondermeer op volgende informatie “*Hungary as a country of asylum*”, van het UNHCR van april 2012, “*Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments*”, “*Reports by the Hungarian Helsinki Committee*” zoals “*Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011*”, “*Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011*”, “*Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011*,” UNHCR: *Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012*”.

Het Hof stelde voorts: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).* “

Bijgevolg dient, om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, de behandeling, die daar mee strijdig wordt geacht, een zekere graad van hardheid te vertonen.

Het Hof heeft de voormelde internationale rapporten in ogenschouw genomen omtrent de situatie van asielzoekers die in kader van Dublin-verordening terugkeren naar een lidstaat en oordeelde als volgt:

“ii) Application of those principles to the present case

97. *The Court takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu.*

98. *It acknowledges that three main areas of deficiency were identified in those reports that relate to (i) prolonged administrative detention of asylum-seekers and the conditions of their detention, (ii) the treatment of asylum applications pending in respect of or lodged by transferees and their lack of suspensive effect, and (iii) the risk of refoulement to Serbia.*

99. *The UNHCR dedicated a large part of its April 2012 report to asylum-seekers’ conditions of detention in Hungary. The Court notes with particular concern the reports of specific hygiene failings in the Debrecen facility, the seemingly systematic treatment of detained asylum-seekers with tranquilisers causing them to develop addictions, of violent abuse by guards and the practice of taking asylum-seekers handcuffed and in chains to court or administrative hearings (see paragraphs 39-42 above).*

100. *As regards asylum proceedings in Hungary, the Court takes particular note of reports that asylum-seekers being transferred to Hungary under the Dublin Regulation had to reapply for asylum in Hungary upon arrival and that such a renewed application was treated as a second asylum application without suspensive effect. Together with the seemingly automatic process of handing out a deportation order upon entry, this resulted in a real risk of refoulement without the transferee having effective access to an examination of the merits of his or her underlying asylum claim.*

101. Finally, the Court observes that the Austrian Asylum Court took the information contained in the UNHCR Regional Office's letter of 17 October 2011 seriously enough to request the first-instance authority confirm or rebut the criticism voiced in that letter and to bring its country of origin information in respect of Hungary up-to-date.

102. In view of the above, the Court acknowledges the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees. Whether the applicant had a case under Article 3 of the Convention with regard to his individual situation will be examined in the following paragraphs.

(α) The applicant's complaints related to the detention of asylum-seekers in Hungary and the reception conditions

103. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable to and the reception conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, has no difficulty acknowledging that they were, at the very least, arguable. The Court notes the seemingly general practice of detaining asylum-seekers for a considerable time and partly under conditions that fell short of international and EU standards, which, in conjunction with the repeatedly reported deficiencies in review proceedings for administrative detention, depicted a situation raising serious concern. Note is further taken of the reports of abuse of detained asylum-seekers by officials and of forced medication.

104. The Austrian asylum authorities were made aware of those problem areas at the latest by the UNHCR Regional Office's letter dated 17 October 2011 that concisely, but clearly summarised the relevant issues as regards Hungary as a receiving country for transferees. That letter was followed by a comprehensive report on Hungary as a country of asylum in April 2012, again by the UNHCR. The Hungarian Helsinki Committee had previously remarked in April 2011 on the detention conditions in nine temporary immigration detention centres and had repeated its concerns regarding routine placement in administrative detention in December 2011.

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement

107. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.

(...)

110. In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.

(γ) Conclusion

111. For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention."

(EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Het Hof wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en aldaar onmiddellijk asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het

kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij uitdrukkelijk verklaren dit te wensen, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen worden opgesloten. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat, gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk, blijkt dat personen in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, aldaar voldoende toegang hebben tot de asielpprocedure en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Aldus blijkt dat verzoeker vasthouding kan voorkomen wanneer hij onmiddellijk asiel aanvraagt bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan hij door zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Voorts blijkt dat verzoeker bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van zijn asielaanvraag zolang hij zijn asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar zijn land van herkomst wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat verzoeker toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loep heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoeker toekomt om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije niet aantoonbaar maakt. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepaling.

Er wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt noch van artikel 2 van het EVRM.

3.8. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij tijdens het gehoor op de dienst vreemdelingenzaken alle elementen heeft kunnen uiteenzetten die zij nuttig achtte, wijst de Raad erop dat de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing zijn op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.9. De verzoekende partij maakt voorts geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen *in casu* gebeurd is.

3.11. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER